

beregnet af den ærede Finansminister. Jeg vilde være tilbøjelig til at tro, at naar det nuværende Forbrug, bortset fra det, der skulde denatureres, kan ansættes til omtrent 16 Mill. Potter til 100 pCt., vil Forbruget næppe gaa ned med mere end 25 pCt. Dersom det vilde vise sig rigtigt, vilde en Stat af 80 Dre finansielt fuldt ud naa det samme Resultat som paaregnet af den ærede Finansminister i Lovforslaget.

Der er imidlertid endnu en Bestemmelse her, som jeg paa ingen Maade kan anse for heldig, og det er Bestemmelsen om en Fiksering af Statens Udbytte af Brændevinsafgiften til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg anser en saadan Fiksering for finansielt høist uheldig. Vi ere dog altid mere eller mindre gaaede ud fra, og man kan vel sige, at det er nogenlunde almindelig anerkendt, at det, jeg vilde tillade mig at kalde en fornuftig Toldreform, vanskeligt vil kunne gennemføres, naar den skal holde sig inden for Toldreformens egen Ramme, men at der til en Nedsættelse af forskellige Afgifter paa almindelige Forbrugsartikler maatte kræves en Kompensation ude fra, som man i Almindelighed har ment ogsaa skulde komme fra Brændevinsstaten, idet der ganske naturlig her gives netop den tilsvarende Del af Befolkningen Kompensation; det er dog nærmest kun en forandret Form for Beskatning. Men dette Formaal vil ikke kunne naas, dersom man nu fikserer Brændevinsstaten til det Beløb, som den faktisk vil blive efter Lovforslaget. Jeg vil derfor anse det for ønskeligt, om man ikke saa absolut fastslog en Grænse, og jeg ser heller ikke, at der over for Kommunerne er Grund dertil, naar der fra første Færd tildeles dem et saadant Beløb, som man mener, der er Trang til. Jeg vilde meget foretrække, at man fastsatte et bestemt Fordelingsforhold for, hvad der overstiger et vist Beløb, f. Eks. $\frac{3}{4}$ til Kommunerne og $\frac{1}{4}$ til Staten. Der vilde da der være en finansiel Reserve, som aabnede Muligheden for at opgive andre Afgifter, der trykkede netop paa de ubemidlede Klasser.

Hvad angaar de to Forslag angaaende Majsstolden og Meltolden, skal jeg fatte mig kort. Hvad Majsstolden angaar, tror jeg, at man fra et finansielt Standpunkt kan betragte den som indifferent. Jeg anser den nemlig som prohibitiv; jeg tror ikke, der vil

blive indført Majs til Brænderierne med et Baalæg af $1\frac{1}{2}$ Dre pr. Rd. Majs. Spørgsmaalet er da dette, om der derigennem vil naas et forøget Forbrug af dansk Korn i Stedet for Majs. Det er vist meget tvivlsomt, jeg tør ikke have nogen bestemt Mening derom. Der er jo henvist til, at man meget mulig vilde bruge fremmed Korn i Stedet for; i saa Fald ser jeg ikke, at der vil være vundet noget for det danske Landbrug, og der vil i saa Tilfælde være sat et noget mindre hensigtsmæssigt Raastof til Brændevinsens Tjeneste end det, de nu have. Det er jo muligt, at Opgivelsen af Majs'en vilde føre til, at man maatte bruge netop danske Kornvarer, derom tør jeg ikke udtale noget.

Hvad Meltolden angaar, vedfender jeg mig den Anskuelse, at jeg nødvendig gaar til nogen ny Bestyttelsestold eller til nogen Forhøjelse af den bestaaende Bestyttelsestold. Men det forekommer mig, at Forholdet er noget exceptionelt. Det, der her er Tale om, er ligefrem Nødværge mod en Udførselspræmie fra et andet Lands Side. Vi have en Gang tidligere staaet over for et lignende Tilfælde. Det var med Hensyn til Sukkeret, og da betænkte dette Ting sig ikke paa endogaa en ligefrem Udførselspræmie for at sætte det danske Sukker i Stand til at optage Konkurrencen. Saaledes som Forholdene nu ere, er jo notorisk det danske Mølleri i en overordentlig høj Grad haardt betrængt af den udenlandske Konkurrence. Som Eksempel herpaa skal jeg nævne, at jeg i Gaar talte med et Par Møllere, som forsikrede, at det kunde bedre svare Regning for dem at indføre fremmed Mel og forhandle det, end selv at male Melet. Det er blevet sagt, at denne Told vilde fordyre Brødet med $1\frac{1}{2}$ Dre. Det tror jeg aldeles ikke, vil blive Tilfældet. Konkurrencen paa Mølleriets Omraade er nu saa stor her i Landet, at der slet ikke er Grund til at antage, at Møllerne ville kunne drage sig denne Bestyttelsestold til Nytte med det fulde Beløb. Den ærede foregaaende Taler (Bluhme) oplyste jo netop, at det er en Misforstaaelse, naar man tror, at Prisen paa en Vare altid stiger med Bestyttelsestoldens Beløb. Han nævnedes som Eksempel, at der ved en Bestyttelsestold paa Korn af 30 Mark kun